Вимкнувши світло, розпростершись на підлозі,
затамувавши подих, прислухаючись до вітру за вікном,
відчуваючи пульс у скронях і на зап'ястях,
розрізняючи пахощі цитрини і тютюну,
пестячи пухнастого кота, занурюючись
у підводні вибухи ласки, пролітаючи
над засніженими містами безлюдної Європи,
гріючись на сонці, яке праворуч,
мерзнучи від повного місяця зліва,
відпускаючи тіло своє на волю,
душу свою рятуючи похапцем,
невміло, абияк — з посмішкою зніченою
на летючих вустах, з наростаючим гулом
у блакитних тунелях пурпурової крові,
знімаючи останнє вбрання,
зрікаючись батьківської мови,
повертаючись до небесної землі,
яка весь цей час чекала
тільки на тебе.